

D ů v o d y:

Dovolatelka trvá na stanovisku, že písemné formy nebylo třeba, poněvadž přijala rukojemství žalovaného za dluh, pocházející z provozování její živnosti, že tedy jde o jednání, jež na její straně jest obchodem (čl. 272 čís. 2. obch. zák.) a jehož platnost není závisla na zachování určité formy (čl. 317 obch. zák.). Mimo to jest prý pokládati směnku podepsanou žalovaným za dostatečné záručné prohlášení ve smyslu Šu 1346 obč. zák. Tomuto právnímu názoru dovolatelky nelze však přisvědčiti. Zápůjčka byla poskytnuta Františku N-ovi, o němž žalobkyně nepopírá, že byl členem družstva, ba v odvolání to přímo naznačuje. Plyne to ostatně také ze zápisu o schůzi představenstva ze dne 29. března 1920 v knize protokolů 3. a konečně z úvahy, že podle Šu 2. stanov může družstvo poskytovat zápůjčky jen vlastním členům. Poskytnutí zápůjčky členu není však — jak dovolatelka sama přiznává — obchodem. Nemůže jím býti proto ani záruka třetí osoby, daná za tento neobchodní dluh. Záruka tato nevzešla v obchodním provozu družstva neb z jeho podnětu, nýbrž byla dána za zápůjčku poskytnutou členu společenstva v provozu jeho statutární činnosti. Je-li tomu tak, bylo by k platnosti rukojemského závazku nezbytně třeba písemného prohlášení žalovaného ve smyslu Šu 1346 obč. zák. A tu třeba uvažovati o druhé sporné otázce, zda lze pokládati za takové písemné záruční prohlášení podpis žalovaného na směnce. Že tomu tak není, dovodily již soudy nižších stolic a stačí k jich správným vývodům uvést ještě toto: Podpisem směnky přijímá podepsavší jen závazek z e s m ě n k y, jehož rozsah a trvání se řídí předpisy směnečného řádu. Jest to závazek abstraktní, jenž sdílí jen osud směnky a jenž s obecnoprávním rukojemstvím, pokud také toto nebylo zvláště ujednáno, nemá nic společného. Jde o závazky podstatně různého druhu a nelze z podpisu směnky ještě dovozovati, že směnečný rukojmí chtěl podstoupiti také závazek obecnoprávní. Z toho však již plyne, že směnečné prohlášení nelze stavěti na roveň prohlášení rukojemskému, které má na zřeteli § 1346 obč. zák. a že tedy podpis směnky nemůže nahraditi toto písemné prohlášení.

Čís. 6824.

Jde o nárok na náhradu škody, nikoliv o nárok podle Šu 1435 obč. zák., domáhal-li se zmocnitel na zmocněnci zaplacení peníze, ježto nepoužil daného mu peníze podle příkazu, čímž zmocniteli vzešla újma. Odmítla-li pojišťovna žádost pojištěného zmocněnce (advokáta), že se v onom sporu se zmocnitelem bude zastupovati sám, ježto prý nejde o pojištěný případ, nýbrž o nárok podle Šu 1435 obč. zák., a pojištěnec se zastupoval sám, má proti pojišťovně nárok na útraty.

(Rozh. ze dne 23. února 1927, Rv I 1458/26.)

Žalující advokát byl pojištěn u žalované pojišťovny proti povinnému ručení. Okresní hospodářská záložna domáhala se na žalobci náhrady škody, ježto nesložil peníze od ní přijaté včas u banky. Onen spor skončil tím, že záložna vzala žalobu zpět a každá strana hradila si své útraty. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované pojišťovně náhrady útrat onoho sporu, v němž se sám zastupoval. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Žalující byl pojištěn u žalované proti ručení za škodu, již by musil platiti z toho důvodu, že utrpěla třetí osoba opomenutím, anebo zaviněním jeho jako advokáta škodu na svém jmění, nikoliv však pro ten případ, nesplnil-li příkaz mu daný zmocnitelem, jak se tvrdí v žalobě podané záložnou, a podržuje-li si tudíž vydanou mu částku neprávem, jak bylo žalováno. Ale, i kdyby šlo o žalobu o náhradu škody, žalovaný neměl bráti na se dobrovolně závazek hraditi si sám své náklady sporu, neboť mohl a měl očekávati, že žalovaná takového smíru neschválí, když a limine nárok žalujícího zamítla, poněvadž nejde o případ náhrady škody. Dle §u 1 pojistky poskytuje žalovaná pojištěnci náhradu škody, kterou jest povinen platiti dle soudcovského rozsudku neb dle uznání a smíru žalovanou schválených. Domníval-li se žalující, že jde o případ, na nějž se pojistka vztahuje, měl, pustiv se do sporu, pokračovati do vynesení rozsudku, a pak, prohrál-li, hojiti se na žalované, zvítězil-li by, musila by záložna mu náklady hraditi a ke sporu žalujícího s žalovanou by nedošlo. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Žaloba opírá se o smlouvu pojišťovací. Bylo proto na žalobci, by prokázal, že jest nárok, pro který byl žalobce žalován okresní hospodářskou záložnou, kryt pojistkou z povinného ručení uzavřenou žalobcem se žalovanou. První soudce zcela správně věc posoudil, neshledav, že šlo o takový případ. Dle §u 1 všeobecných podmínek pojišťovacích ve smlouvě pojišťovací uvedených platí pojištění jen pro případ, činí-li někdo proti pojištěnci jako advokátu podle ustanovení platných zákonů nároky na náhradu škody z toho důvodu, že utrpěla třetí osoba opomenutím neb zaviněním škodu na svém jmění. Že se o takový případ v onom sporu nejednalo, uznal první soudce správně, neboť již ze žaloby jest zjevno, že šlo o žalobu podle §u 1435 obč. zák. a že na ten případ pojištění nedopadá. Proto i nárok žalobcův na náhradu útrat zastupování není podle pojišťovací smlouvy nijak opodstatněn neb i podle §u 1 posledního odstavce pojišťovacích všeobecných podmínek, zastupuje-li se pojištěnec se schválením neb na žádost společnosti ve sporu sám, nemá proti společnosti za svou námahu nároku. Ostatně žalovaná strana odpověděla žalobci, když ji žádal prostřednictvím Vítězslava F-a, aby se ve sporu mohl sám zastupovati proti náhradě, že se nejedná o případ povinného ručení a že proto případ žalobce není pojistkou kryt. Z toho jasně plyne, že žalobce nemůže se domáhati náhrady útrat právního zastoupení, i když se jednalo o spor advokátský a jest nerozhodno pro spor, že smír ve sporu uzavřený nebyl žalované ke schválení předložen. Mylně tedy domnívá se odvolatel, že žalobní nárok vysvítá z podmínek pojistky.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších stolic a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy založily své rozhodnutí na předpokladu, že žaloba podaná na žalobce okresní hospodářskou záložnou není žalobou o náhradu škody, nýbrž je žalobou podle §u 1435 obč. zák. Dovolatel, uplatňující jedině dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., právem v tom spatřuje nesprávné posouzení právní. Nárok oné žaloby opírá se o tvrzení, že tehdejší žalovaný a nynější žalobce, byv zmocněn ku právnímu zastupování okresní záložny hospodářské ve věci jejího zaručení bance B. za firmu H. za 6,000.000 Kč přijal od ní 250.000 Kč s příkazem, by peněz těch použil ku zmenšení řečené její záruky u banky B. o 250.000 Kč, že však žalobce této částky u banky B. nesložil, že se tedy její záruka u této banky nezmenšila o tuto částku, a že proto jest ona povinna platiti na dále 7% úroky z této částky. Z toho plyne, že šlo podle §§ 1009 a 1012 obč. zák. o žalobu zmocnitelčinu proti zmocněnci, a že jejím právním důvodem je porušení smluvní povinnosti, které podle §u 1295 obč. zák. dává poškozenému právo, požadovati na škůdci náhradu škody. Na tom ničeho nemění znění 2 oddílu VII. odstavce řečené žaloby, jehož stylisace volena je tak, že jím mohou býti vzbuzeny úvahy, nejde-li o žalobu podle §u 1435 obč. zák., neboť při zkoumání otázky, jaký jest právní důvod žalobní, nutno podle §u 226 c. ř. s. přihlížeti ku všem v žalobě předneseným okolnostem skutkovým, nelze tedy po-
 minouti nepovšimnutím, že šlo o žalobu zmocnitelčinu proti jejímu advokátu, a že tento právní poměr byl v žalobě zdůrazněn podstatně. Podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací jest důvodný také potud, pokud je dovolatelem spatřován ve výkladu §u 1 pojišťovacích podmínek, že totiž podle posledního odstavce »zastupuje-li se pojištěnec se schválením, anebo na žádost společnosti ve sporu sám, nemá vůči společnosti z a s v o u n á m a h u žádného nároku.« Odvolacím soudem bylo zjištěno (§ 498 c. ř. s.), že dovolatel přišel do úřadovny žalované, kde sdělil s jejím tam přítomným zástupcem, že je žalován okresní záložnou hospodářskou, že žádal, aby se mohl zastupovati sám, že odpověď žalované byla vyhrazena právnímu oddělení žalované, které mu oznámilo dopisem ze dne 18. února 1925, že nárok, o který jde, není nárokem na náhradu škody, nýbrž nárokem podle §u 1435 obč. zák., že tedy nejde o pojištěný případ. Toto úplné odmítnutí opravňovalo dovolatele, by se zřetelem na smluvní povinnosti žalované proti sobě opatřil věc tak, by odvrátil hrozící škodu, při čemž dlužno přihlídnouti, že šlo o advokátský spor. S tohoto hlediska bude také posuzovati dovolatelem tvrzené ujednání, že když Okresní záložna hospodářská upustí od žaloby, nahradí si každá strana sama své útraty (§ 237 c. ř. s.). Ukázal se tedy dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. důvodným, ale dovolacímu návrhu na změnu rozsudku nebylo lze vyhověti, poněvadž skutkový děj při správném posouzení věci po právní stránce, podle obsahu sporných spisů rozhodný, nebyl v odvolacím rozsudku zjištěn, tedy sporná věc nedozrála k rozhodnutí.

Čís. 6825.

Pojišťovací smlouva.**Měla-li pojišťovna podle pojišťovacích podmínek uplatňovati ne-**